

GERZSENYI ANDRÁS

Ami van

„Egy decit” – bökte oda Évának.

A pultos asszony nem kérdezett semmit, meglepődést sem mutatott, magában azért eltöprengett, mi történt ezzel a mindig zakós-nyakkendőű úriemberrel, hogy a szokásos vasárnapi sörözés helyett most már csütörtökön bukkan fel, és árpalé helyett töményt rendel.

Feri úgy érezte, a több éves, pulton átnyúló kapcsolat miatt tartozik némi magyarázattal: „Meghalt a kutyám”.

Skót juhásza valóban végleg elszenderült néhány napja. Békésen. Öreg, sőt agg volt már, emberi életévekkel mérve a százhoz közeledett. Kedvenc pokrócába tekerte és hajnalban elhantolta a közeli parkban. „Egy-két évig még nyugodtan pihenhetsz. Talán. Hacsak hamarabb ide nem rittyentenek egy újabb szupermarketet.”

„Még egyet!” A pohárral letelepedett a sátortető alá. „Meghalt... Meghalt az egész...”

Főnöke nyájasan vakarózott. „Ne haragudj, Feri. Te is tudod, hogy itt most szorít minden. Egyre szarabb a helyzet. Ezért... ezért a létszámcsökkentés. Te már... szóval...” Három nap múlva, mikor bement az elszámolásért és a munkakönyvért, az asztalánál egy ismeretlen fiatalember buzgólkodott. Amikor benyúlt a fiókba néhány apró holmiért, az utód rá se nézett. Csak nyüstölte tovább a számítógépet. Létszámcsökkentés...

Tarka Mari dülöngélt az asztalához. „Ferkém, fizess egy felest... Legalább egy kortyot...” Mari nyaka és fél bal arca valamilyen régi betegség után barnán-rózsaszínűen foltos maradt. Ezért lett Tarka Mari. A környék macája. Kis búfelejtőért, csekély pénzmagért bárkivel és bárhol. És mindig akadtak bátor legények vagy éltesebb férfiak, akiket nem tántorított el a közszájon forgó tapasztalat: Mari a nemi bajok és más csúnya betegségek teljes palettájával büszkélkedik. Ferinek még nem volt ilyen természetű dolga a nagymellű, ám kórólábú asszonnyal, de vasárnaponként néha megvendégelte, és szót is váltott vele. „Menj, mondd meg Évának, hogy töltsön neked valamit. Az én kontómra.” Mari boldog vigyorral indult el, s még odadadogta: „Aranyos vagy... és ha mégis... neked... amikor csak akarod...”

Lakbér. Egyéb rezszi. Spórolt pénz semmi. Sem a bankban, sem az asztalfiában. Mi lesz? Mi lehet... Csakis rosszabb, mint ami van. Ötvenhat évét temetheti kutyája mellé. Neki is kilóg majd a feje a szakadó pléd alól?

„Éva, ismétélünk!”

Hazafelé menet ráköszönt a szomszéd. Az utcabeli villatulajdonos. Mi a

fene, eddig még csak feléje sem biccentett. „Láttam magát... sokszor... hogy milyen szeretettel... a kutyájával. Nekem is van. Nem vállalná el? A sétáltatását. Én nem érek rá. Gyakran vagyok távol. Persze, nem ingyen. Reggel és este. Heti száz dollárt fizetek...!”

„Istenem! Honnan tudja, tudhatja? Hogy ki... hogy kegyvesztett lettem...”

A rotweiler hatalmas volt. Alattomos, erőszakos. Alamuszi. „Szóval, akkor megbeszéltük. Naponta kétszer. Itt a pénz. Egy hétre előre.” Póráz, szájkosár. Nyakörv... Szájkosár... „A folyóhoz vigye. Szereti a vizet. Mielőtt beengedné, a szájkosarat vegye le róla.”

Az eb ravasz volt. Azt, hogy rátegye a pórázt meg a szájkosarat, engedelmesen tűrte. Mert tudta: a szűk börtönketrec megnyílik. És várja a világ. Kint azonban már nem lehetett kordában tartani. Kezelhetetlenül engedetlen volt. És vad. Feri a második napon már csak szájkosárral, a harmadikon pedig meghosszabbított pórázon engedte pancsikolni. Hiába édeskedett neki, hiába korholta. Hiába hordott a zsebében húsfalatkákat. Az öt éves kankutya maga volt az ördög.

Döntött: feladja. „De ezt a hetet még ki kell húzni... mert a százas erősen fogyatkozik...”

Szombat. Rex a folyóban pancsol. Hirtelen beleszagol a levegőbe. És neki-irramodik. Eltépi a pórázt, rohanás közben valahogy megszabadul a szájjártól is. Bőszülten ront a parti sétányon sütkérező öklömnyi kutyára és a mellette topogó anyókára. Mire Feri lihegve felkapaszkodik a töltésen, az öleb már csak élettelen, felismerhetetlen szőröcsomó, a néni visongva vérző karját nézi.

Maga sem tudja, hogyan és mikor fonódtak ujjai a kődarabra. Talán még a vízparton ragadta meg. Rexre próbál sújtani. A kutya körbe-körbe lohol. És morog. Hiába csapkod a kővel. Sokadjára reccsen az ebkoponya.

...Létszámcsökkentés... Szakadt pokrócból szemfedő... Póráz, szájkosár...

Otthagya a síró öregasszonyt, ott a lábainál utolsókat hörgő lényeket. Rohan. Már itt a park, itt a sátoztető.

„Két decit! Egybe!” – hörgi a riadt Évának.

Egy hajtásra!

Éva megnyugszik. És a harmadik tele nagypoharat már kérés nélkül viszi ki, rakja Feri elé.

„Meghalt...Meghalt a kutyám...”

Éva megértően bólogat, majd eszébe jut:

„Egyébként Tarka Mari is meghalt. Egyszer csak hirtelen lebukott a székről. Pont ennél az asztalnál ült... Itt... Ahol most maga...”